

- produktionsmidler, der overvejende anvendes til fremstilling eller vedligeholdelse af våben, ammunition eller krigsmateriel, samt dele og tilbehør til sådanne produktionsmidler, og
- eksplosivstoffer.

Justitsministeren kan endvidere efter våbenlovens § 6, stk. 2, udstede forbud mod, at der udføres våben og ammunition af nogen art. I henhold hertil har justitsministeren i våbenbekendtgørelsens § 27 bestemt, at udførsel af våben og ammunition af enhver art, med undtagelse af visse knive og dolke, som udgangspunkt er forbudt uden tilladelse.

Tilladelse udstedes som udgangspunkt af Justitsministeriet. Politiet meddeler dog tilladelse til udførsel af visse våbentyper til visse modtagerlande, jf. våbenbekendtgørelsens § 27, stk. 2.

Overførsel af våben mellem tredjelande, dvs. alle andre lande end Danmark, er reguleret i våbenlovens § 7 a, som blev indsat ved lov nr. 353 af 19. maj 2004 om ændring af våbenloven (Transport af våben mellem tredjelande). Efter § 7 a, stk. 1, kan justitsministeren efter forhandling med udenrigsministeren forbyde transport af de af § 6, stk. 1, omfattede våben mv. mellem tredjelande, når der er tale om nærmere angivne modtagerlande. Det er i forarbejderne til bestemmelsen forudsat, at der skal udstedes forbud mod transport af våben til lande, der er omfattet af en FN-, EU- eller OSCE-våbenembargo. Herudover kan der eventuelt udstedes forbud vedrørende lande, som der i andre bredt sammensatte internationale fora træffes beslutning om at forbyde eller modvirke våbenoverførsler til.

Efter § 7 a, stk. 2, er det endvidere forbudt at transportere de i stk. 1 nævnte våben mv. mellem tredjelande, hvis der ikke fra de kompetente myndigheder i afsender- og modtagerlandet foreligger de efter lovgivningen i vedkommende lande nødvendige tilladelser til henholdsvis udførsel og indførsel.

Der er i henhold til § 7 a, stk. 3, mulighed for at meddele dispensation fra forbuddene i stk. 1 og 2. Endelig kan justitsministeren efter § 7 a, stk. 4, bestemme, at stk. 1 og 2 skal gælde våben af enhver art.

Justitsministeren har i henhold til § 7 a, stk. 1 og 4, udstedt bekendtgørelse nr. 1170 af 2. december 2004 om transport af våben mv. mellem tredjelande, der i § 1 forbyder transport af våben mv. til 15 lande, og som samtidig indebærer, at både forbuddet i bekendtgørelsens § 1 og våbenlovens § 7 a, stk. 2, omfatter våben af enhver art med undtagelse af visse dolke og knive.

Såvel indgåelse af og instruktion om indgåelse af aftale om transport som faktisk udførelse af og instruktion om faktisk udførelse af transport er omfattet

af reglerne i § 7 a og våbentransportbekendtgørelsen. Derimod er en eventuel mellemmands formidling af en aftale om våbentransport ikke omfattet, men kan – efter omstændighederne – anses som medvirken til eventuel overtrædelse af de nævnte forbud.

Kongelige anordninger udstedt af Udenrigsministeriet, jf. lov om visse forholdsregler i henhold til De Forenede Nationers pagt, til opfyldelse af våbenembargoer vedtaget af FN's Sikkerhedsråd i henhold til FN-pagtens kapitel VII indeholder typisk – afhængig af det nærmere indhold af den pågældende FN-embargo – forbud mod salg, overdragelse, transport eller anden form for levering af våben og krigsmateriel til det pågældende embargobelagte land. Våbenformidling i form af forhandling eller arrangering af overførsel af egne våben til det pågældende land er omfattet af et sådant forbud og dermed strafbar efter straffelovens § 110 c, stk. 2. En person, der som mellemmand er med til at forhandle eller arrangere overførsel af våben mellem sælger/afsender og køber/modtager, vil efter omstændighederne kunne straffes for medvirken.

Formidling af våben kan også i øvrigt efter omstændighederne være omfattet af andre bestemmelser i straffeloven, herunder straffelovens § 114 b om medvirken til terrorisme.

2.2.2. *Straffelovens jurisdiktionsregler*

Handlinger, som foretages i den danske stat og på danske fartøjer (dvs. skibe, der sejler under dansk flag, og luftfartøjer, som er dansk registreret), hører under dansk straffemyndighed, jf. straffelovens § 6 (territorialprincippet). Bestemmelsen kræver ikke, at hele den kriminelle virksomhed er foretaget i den danske stat. Når blot en del af virksomheden er foretaget her i landet, må forholdet antages at være undergivet dansk straffemyndighed efter denne bestemmelse.

Dansk straffemyndighed omfatter endvidere handlinger foretaget i udlandet af personer, der har dansk statsborgerskab eller bopæl i Danmark, jf. straffelovens § 7, stk. 1, (personalprincippet). Hvis handlingen foretages inden for folkeretligt anerkendt statsområde, er det dog som altovervejende hovedregel en betingelse, at handlingen er strafbar både efter gerningsstedets lov og dansk lov (princippet om dobbelt strafbarhed), og at den pågældende danske straffebestemmelse ikke efter sit gerningsindhold er territorielt begrænset til forhold begået i Danmark. Efter stk. 2 finder bestemmelsen tilsvarende anvendelse på udlands handlinger begået af en person, der har indfødsret eller bopæl i de andre nordiske lande, og som opholder sig her i landet på påtåletpunktet.